

ת"פ 3068/01/14 - מדינת ישראל נגד ב פ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

19 יולי 2015

ת"פ 3068-01-14 מדינת ישראל נ' פ
(עציר)
בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ב פ (עציר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד סגל-רוזנבוים

ב"כ הנאשם עו"ד חיימוב

הנאשם בליווי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. ביום 28.12.14 הוגש כתב אישום מתוקן, ממנו עולה כי ביום 25.12.13, וביום 26.12.13, עת שהה הנאשם בבית המעצר "אבו כביר", התקשר הנאשם אל המתלוננת - אשתו, וביקש ממנה כי תבוא לשחררו מן המעצר בכך שתחתום על ערבות, בהתאם לתנאי השחרור כפי שנקבעו בת"פ 46083-12-13. ביום 25.12.13, כשסירבה המתלוננת לבוא לחתום על הערבות, איים עליה הנאשם כי ירצח אותה. ביום 26.12.13, משסירבה המתלוננת פעם נוספת לבקשתו, איים עליה הנאשם באמרו כי יראה לה מה זה שהיא לא רוצה שהוא יחזור הביתה וכן אמר לה "חכי תראי מה יקרה כשאני אחזור" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

3. ביום 28.12.14 הודה הנאשם באמור בכתב האישום והורשע.

עברו הפלילי של הנאשם

4. מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם עולה כי לחובתו עשר הרשעות קודמות. הרשעתו האחרונה, הינה בגין עבירות רכוש, סמים, הפרת הוראה חוקית ועבירות כנגד שוטרים משנת 2014. הרשעה קודמת משנת 2011, בגין עבירות איומים, סחיטה באיומים והפרת הוראה חוקית משנת 2011, אשר במסגרתה הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה לתקופה של ששה חודשי מאסר מותנה, למשך שנתיים, החל מיום שחרורו, בין היתר אם יעבור עבירה של איומים. הרשעה נוספת לנאשם משנת 2011, בגין עבירות איומים ועבירות כנגד שוטרים, אשר נעברו בשנת 2008. שש הרשעותיו הקודמות הנוספות הינן משנות התשעים המוקדמות, וכן משנות השמונים.

תסקיר שירות מבחן

5. מתסקיר שירות המבחן, אשר הוגש בעניינו של הנאשם, עולה כי הנאשם מוכר לשירות המבחן מאבחונים קודמים בעניינו וכי הוא כבן 51, מרצה כיום עונש מאסר למשך 15 חודשים בגין ביצוע עבירות אלימות, רכוש, סמים והפרת הוראה חוקית. שירות המבחן סקר את הרקע האישי והמשפחתי המורכב של הנאשם ותיאר בהרחבה אורח חיים התמכרותי ובלתי יציב, נעדר גבולות פנימיים אשר מתקשה להיענות לצווים וחוקים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להתייחס לעבירה ולבחון אחריותו להתנהלותו והתמכרותו. בנסיבות בהן נעדר מוטיבציה לטיפול ומרצה כיום עונש מאסר, לא בא שירות המבחן בהמלצה.

טיעוני הצדדים לעונש בתמצית

6. בטיעוניו לעונש ביקש ב"כ המאשימה לקבוע כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר קצר ועד 18 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הפנה להרשעותיו הקודמות של הנאשם ולעונש המאסר המותנה בעבירת אלימות כלפי בן משפחה, התלוי ועומד כנגדו למשך 6 חודשים, אשר לא הרתיע את הנאשם וכן לעובדה כי העבירה בוצעה בהיותו של הנאשם במשמורת משטרתית. עוד הפנה, לתסקיר שירות המבחן שלא בא בהמלצה טיפולית ולעיקרון ההלימה המחייב, לטעמו, הטלת מאסר בפועל בשליש העליון של המתחם והפעלת העונש המותנה באופן מצטבר. עוד עתר ב"כ המאשימה להטלת קנס ופיצוי למתלוננת.

7. ב"כ הנאשם ביקשה להקל עם הנאשם ולזקוף לזכותו את הודאתו בכתב האישום המתוקן, ואת חיסכון הזמן השיפוטי. ב"כ הנאשם טענה כי בהיותו של הנאשם מרצה עונש מאסר כיום, השתלב בהליך טיפולי שהופסק בגין בעיות השמיעה של הנאשם אשר מנעו ממנו להשתתף בטיפול הקבוצתי. בנסיבות אלה ביקשה שלא לזקוף לחובתו את הפסקת הטיפול למרות העדר המלצה טיפולית של שירות המבחן. לטעמה של ב"כ הנאשם ניתן להתרשם שהנאשם אינו משתמש עוד בסמים. ב"כ הנאשם טענה שבנסיבות הקיימות

נמנע מהנאשם לקחת חלק בהליך הטיפול משום שהוא סובל מבעיית שמיעה אשר לא ניתן לה מענה במסגרת שהותו בחסות שירות בתי הסוהר. ב"כ הנאשם ביקשה כי עונש המאסר המותנה יופעל באופן חופף למאסר אותו הוא מרצה וכי כל ענישה נוספת תהיה בחופף. וכן, ביקשה לנכות את הימים בהם שהה במעצר.

8. הנאשם אמר כי הוא מצטער ו סיפר כי תוך כדי ריצוי מאסרו עובד במפעל וכי הוא נקי מסמים מזה 9 חודשים.

דין והכרעה

9. עקרון מנחה בקביעת מתחם העונש, הינו עקרון ההלימה, בין הערך החברתי שנפגע, חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת האשמה של הנאשם ובין מידת העונש שיוטל עליו.

10. הערך החברתי המוגן הנפגע בעבירת האיומים הוא ביטחונה של המאוימת, כבודה ויכולתה לנהל חיים מוגנים ושלווים.

11. נסיבות המקרה שלפנינו מלמדות על כך כי הנאשם הובא בפני בית המשפט, אשר הורה על שחרורו בערבות. הנאשם ביקש מאשתו לחתום על ערבות, על מנת שיוכל להשתחרר. כשזו סירבה, איים עליה הנאשם בפעם הראשונה ואמר כי ירצח אותה. ביום למחרת איים הנאשם על המתלוננת ואמר "חכי תראי מה יהיה כשאחזור". בתיק שבפניי, לאחר ששהה הנאשם במעצר כמעט חודשיים, הורה בסופו של דבר בית המשפט המחוזי על שחרורו, לאחר ששמע את בני משפחתו וקבע, בין היתר, כי הנאשם מטופל במחלקה הפסיכיאטרית בבית"ח תל השומר.

12. ניתן להעריך כי מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה זה אינה גבוהה.

13. מתחם הענישה הנוהגת בגין עבירת איומים כלפי בת - זוג נע בין הטלת מאסר מותנה ועד להטלת עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות או מאחורי סורג ובריח (ראו: רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.2008); ת"פ (שלום ים) 43472-11-12 מדינת ישראל נ' פלוני (10.12.2014); ת"פ (שלום ראשל"צ) 9067-10-10 מדינת ישראל נ' כהן (12.1.2012); ת"פ (שלום פ"ת) 18972-07-13 מדינת ישראל נגד ליברכט (4.2.14) והפסיקה הנזכרת שם).

14. בהתחשב בערכים שנפגעו; בעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירות; במדיניות הענישה הנוהגת; וכן בעקרון ההלימה; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירה שבוצעה על ידי הנאשם בשים לב לנסיבות ביצועה, נע בין עונש של מאסר מותנה בנוסף לענישה קונקרטיית, לבין עונש מאסר לתקופה של

מספר חודשים.

העונש המתאים

15. בדיון הראשון שהתקיים בפניי, בחודש דצמבר 2014, אמר הנאשם כי מכשיר השמיעה לו נזקק, נשבר, וכי אינו שומע. בשלושת הדיונים שהתקיימו לפניי, היה אכן צורך להרים את הקול במהלך הדיון, ואף כאשר דיברתי עם הנאשם בקול רם ככל האפשר, כשהוא עומד לפניי, נראה כי עשה הוא מאמץ של ממש על מנת להבין את דבריי, עליהם נאלצתי לחזור מספר פעמים. לדברי ב"כ הנאשם ליקוי השמיעה ממנו סובל הנאשם, פגע במידה משמעותית ביכולתו להשתלב בטיפול הקבוצתי.

16. לדברי הנאשם השתלב במסגרת טיפולית בצרכני סמים בהיותו בבית המעצר, ולאחר מכן עבר לכלא חרמון, שם שהה כארבעה חודשים. לדבריו לא עמד בדרישות המסגרת הטיפולית בשל קשיי שמיעה. מתסקיר שירות המבחן עולה כי קצינת המבחן פנתה לשב"ס, בבקשה לקבל מידע אודות הטיפול אותו עבר הנאשם בבית הסוהר, לרבות מידע בדבר ההשפעה שהייתה לבעיות השמיעה של הנאשם על הליך הטיפול, אולם לא נענתה. דומה כי אף המלצתי לשב"ס, מיום 28.12.14, לנסות לסייע לנאשם להצטייד במכשיר שמיעה, נפלה על אוזניים ערלות.

17. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא עמדה בלתי מציאותית באשר ליכולותיו לערוך שינוי משמעותי בהתנהלותו ההתמכרותית והעבריינית.

18. במסגרת הנסיבות אשר אינן קשורות לביצוע העבירה, ובהתאם לסעיף 40א לחוק, אני לוקחת בגדר שיקוליי את נכותו של הנאשם שהינו כבד שמיעה. נכות מעין זו המחייבת הרמת קול משמעותית, מביאה לטעמי לתוצאה לפיה עונש מאסר לתקופה שאינה קצרה, אינו מידתי, שכן הקושי משפיע על נסיבות מאסרו של הנאשם, החל מהבנת האסירים במתקן הכליאה, וכלה בהבנת אנשי השב"ס. אני סבורה כי בהתאם לאמור בסעיף 40א (9) לחוק יש להקל בעונשו של הנאשם בשל העובדה לפיה נמנע שירות בתי הסוהר מלהתייחס לבקשתה של קצינת המבחן לקבל מידע אודות הנאשם, הימנעות אותה יש לזקוף לחובת רשויות אכיפת החוק.

19. לזכותו של הנאשם אני זוקפת את הודאתו בביצוע העבירה, אשר חסכה זמן שיפוטי רב, בפרט נוכח החשש שמא אמו של הנאשם ואשתו, העדות אשר הגיעו להעיד בטרם תוקן כתב האישום, עלולות היו להיות "עדות עוינות". עוד נתתי דעתי לעמדת המתלוננת אשר העידה ואמרה כי אינה חוששת מהנאשם וכי מעולם לא נקט באלימות כלפיה וכן ציינה כי מבקרת אותו בבית הסוהר. כמו כן נתתי משקל למאמציו של הנאשם לשמור על ניקיון מסמים ולעובדה שלדבריו הינו נקי מסמים מזה 9 חודשים.

20. הנסיבות האמורות הביאו אותי למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו הנמוך של מתחם

הענישה. היות ואין זו הפעם הראשונה בה מורשע הנאשם בגין עבירה של איומים על בן משפחה, לא מצאתי לנכון להסתפק בהטלת עונש מותנה. בנסיבותיו של הנאשם לא מצאתי לנכון להטיל קנס.

סוף דבר

21. לאחר שבחנתי את השיקולים לקולא ולחומרא, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. בגין העבירה בה הורשע הנאשם - אני גוזרת עליו עונש מאסר לתקופה של ארבעים וחמישה יום במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כעת.
2. אני מפעילה את עונש המאסר המותנה, למשך ששה חודשים אשר הוטל על הנאשם בתיק 9699-08-11. נוכח הנסיבות שמניתי לעיל, אני מורה כי המאסר ירוצה באופן חופף ומצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כעת, כך שחמישה חודשים ירוצו באופן חופף למאסר אותו מרצה כעת, וחודש אחד ירוצה באופן מצטבר. סה"כ מצטברים למאסר אותו מרצה הנאשם כעת חודשיים וחצי.
3. מעונש המאסר יש לנכות את הימים בהם שהה הנאשם במעצר, בין יום 28.12.13 ועד ליום 13.2.14 ובסה"כ 46 יום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום

ניתן והודע היום ג' אב תשע"ה, 19/07/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת